

[Svend Auken]

Vi lover ikke guld og grønne skove. Det program, vi stiller op, stiller fordringer til solidariteten og samarbejdet i samfundet. Netop den helt nødvendige kombination af arbejdstidsnedsættelse og fortsat forbedret konkurrenceevne stiller som bekendt store krav til lønmodtagerne, som vi tror de er parate til at leve op til, hvis de kan se en retfærdig byrdefordeling og et positivt perspektiv. Det er netop den manglende retfærdige byrdefordeling og det perspektivløse i regeringens indgreb, der gør det ubrugeligt.

Vi har i den socialdemokratiske folketingsgruppe været inde i overvejelser om at fremsætte et alternativt beslutningsforslag, men vi foretrækker aktivt at virke for disse synspunkter under den videre behandling i folketinget. Det socialdemokratiske alternativ ville virke klart positivt på beskæftigelsen, betalingsbalancen og de offentlige finanser.

På papiret har regeringens lovbuket også en række positive virkninger, men det er netop på papiret. I praksis vil det vise sig, at de dumsmarte teorier – for nu at citere Hendes Majestæt – ikke er holdbare, og at befolkningen vil komme til at stå over for nye ubehagelige indgreb i nær fremtid. Sandheden er nemlig, at til trods for et internationalt opsving er det danske samfund som næsten det eneste land i Nordeuropa ude i alvorlige betalingsbalancevanskeligheder på grund af regeringens skæve og ineffektive økonomiske politik.

De øvrige forslag i regeringens lovbuket skal jeg ikke kommentere nærmere. Noget af det er vi positive over for og har vi været positive over for hele tiden, også i perioder, hvor regeringen var klart negativ over for de samme forslag. Andet er vi meget negative over for som f.eks. de foreslåede arbejdsgiversubsidier. De enkelte punkter vil imidlertid fra vores side blive kommenteret af de enkelte socialdemokratiske gruppemedlemmer undervejs i debatten.

Sammenfattende skal jeg sige, at socialdemokratiet vender sig klart og utvetydigt mod regeringens overenskomstdiktat. Det har sin rod – jeg er ked af at sige det, men vil gøre det alligevel, så statsministeren har mulighed for at høre det – i lige dele uforstand og ond vilje. Det forunderlige er, at regeringen regner med at slippe godt fra det.

Gammelgaard (KF):

Indledningsvis vil jeg på den konservative folketingsgruppes vegne klart og utvetydigt tage afstand fra det, der er sket på Slotspladsen i dag. Det er ikke i overensstemmelse med det danske demokrati, at folketingets medlemmer forhindres i at udføre det arbejde, som de er valgt til.

Det, folketinget skal tage stilling til i dag, er, om regeringens genopretningspolitik skal fortsættes, eller om vi skal vende tilbage til den politik, der skabte alle de økonomiske ulykker her i landet, den politik, som den socialdemokratiske ordfører netop har talt så kraftigt for.

Konflikten skal standses. Hvis konflikten fortsætter, vil den være til skade for flere og flere svage grupper, der efterhånden rammes, og til skade for de lønmodtagere, som ikke har en chance for at få højere realløn, selv om en tilsyneladende bedre ordning for løn og arbejdsvilkår blev gennemført. Alternativet til regeringens løsning er let at få øje på. Det er en fortsættelse af konflikten til den bitre ende, altså til elværkerne begynder at gå i stå, til den offentlige sektor inddrages med sygehuse og meget mere, til forsyningerne i fødevarerbutikkerne svigter. Det er, hvad der sker, hvis regeringens forslag om at gribe ind ikke vedtages.

Så kan man selvfølgelig sige: ja men vi ønsker et andet indgreb, et indgreb med mere i løn og med 2-3 timers kortere arbejdstid. Men det vil medføre, at reallønnen vil blive lavere end efter regeringens indgreb, og samtidig vil det medføre, at vi igen kommer ud i håbløshed, ja, kommer til den afrundende rand, som den tidligere finansminister så malende beskrev, da han skulle betegne den situation, hans politik havde ført landet ud i.

Hvis vi følger socialdemokratiets forslag, skal vi igen have nye skatter og afgifter, så skal vi igen forbruge mere, end vi producerer, sådan som vi gjorde det i 1970'erne, så skal vi igen have restriktioner, der hindrer os i at producere mere, så skal vi igen have nye offentlige udgifter, der underminerer statsregnskabet og betalingsbalancen.

Det er ejendommeligt at se socialdemokratiets såkaldte modspil til regeringen. Det er jo ikke alene lønforhøjelser og nedsat arbejdstid ud over alle grænser, det er også store nye statsudgifter. Man er altid parat til at bagatellisere regeringens resultater i den økonomiske politik, men alligevel mener